

Afsluttende rapport ved forsøg

Forsøgsstationen – værksted for professionel scenekunst.

Fakta

Forsøgets titel:

Aftryk efter kroppen i bevægelse – en undersøgelse

Forsøgets hovedspørgsmål:

Hvordan ser aftrykket af den autonome krop i bevægelse ud?

Kontaktoplysninger på den forsøgsansvarlige samt dennes evt. teater:

Katrine Stewart

Tlf: 28700152

Mail: katrinejohansen@gmail.com

Navne og faglig baggrund på de medvirkende i forsøget:

Katrine Stewart, illustrator og grafiker

Tora Balslev, danser og fysisk performer

Mireia Serra, danser og psykomotorisk terapeut

Tidsplan for forsøget.

20.11-24.11. (uge 47)	Forsøgsstationen Katrine, Mireia og Tora Katrine: Alle dage Tora: torsdag Mireia: tirsdag Løbende dokumentation i form af fotos og video.
27.11.	Katrine, Mireia og Tora: Fælles refleksion over proces og produkt
27.11.-1.12.(uge 48)	Katrine redigering af film og fotos
15. december	Visning og overvejelser på Forsøgsstationens Platform

Proces

forberedelsen af forsøget

Forud for forsøget, havde jeg lavet nogle undersøgelser på egen hånd omkring den grafiske trykke-teknik. Bl.a. med kroppen smurt ind i olie og akryl maling. Disse materialer havde nogle ulemper: De gav et groft aftryk uden detaljer. Malingen tørrede hurtigt ind på kroppen og gjorde det svært at arbejde langsomt. Hvis et område af kroppen havde været i kontakt med papiret én gang, var det meste maling afsat og der ville ikke komme et ordentlig print, når området igen kom i kontakt med papiret.

At arbejde med samme teknik som ved fremkaldelse af fingeraftryk løste disse problemer: Det var muligt at tage sig god tid med bevægelsen. At få alle områder af kroppen med, i aftrykket. Områder der gentagne gange kom i kontakt med papiret, ville efterlade et tydeligt aftryk. Teknikken tillod stor detaljerighed. Den nye udfordring lå i, at aftrykket ville være usynligt under bevægelsen og først komme til syne ved fremkaldelsen. Aftrykket ville være porøst.

Jeg mødtes med Tora og Mireia og satte dem ind i ideen.

Jeg forsøgte at definere nogle benspænd, som vi kunne arbejde med bevægelsen ud fra; hastighed,

økonomisering af kontakt med papiret, forskellige karakterer af kontakt, bestemte områder af kroppen i kontakt med papiret. Derudover abstrakte tegninger som udgangspunkt (disse kom dog aldrig i brug)

Forsøgets konkrete etaper.

En bane af papir (150x600 cm) bliver rullet ud og fastgjort i begge ender med malertape. Vi taler om og kommer frem til et udgangspunkt for danserens bevægelse hen over papiret. Danseren er nøgen og smører sig ind i et tyndt, jævnt lag kropsolie og ifører sig gummi-handsker (for ikke at afsætte håndaftryk). Danseren bevæger sig hen over papiret. Efterfølgende drysser vi et pigment-pulver (kakao) i en jævn stribe i den ene ende af papiret. Vi løfter papiret i den ende en smule og ryster det, så pulveret glider ned over papiret og sætter sig fast i de områder, hvor danseren har været i kontakt med papiret og altså afsat fedt. Aftrykket træder frem.

På baggrund af det opståede billede, udgangspunktet for bevægelsen og selve bevægelsen som den var, taler vi om hvad vi ser og hvad der er interessant.

Fordi hele processen er omstændig, arbejder danseren også løbende på papiret uden fremkaldelse. For på den måde at blive fortrolig med papir og nøgenhed og undersøge de forskellige udgangspunkter/rammer for bevægelse.

Udvikling under forsøget

Jeg havde et klart billede i hovedet af aftrykkets formsprog og hvilke rammer jeg ville sætte for danseren, så vi kunne opnå dette. Men når Mireia fulgte dette, mistede vi den umiddelbarhed i bevægelsen, som også var en del af det jeg ville opnå: Hvordan ser aftrykket efter en krop i bevægelse ud. Og med bevægelse har jeg ment et naturligt flow, kroppens egen bevægelse.. Derfor måtte vi udvide rammerne for de benspænd vi valgte for bevægelsen.

Vi fandt ind til nogle benspænd, der gav plads for en mere fri bevægelse, men det blev dog klart, at der hos Mireia og Tora opstod en stor bevidsthed omkring det aftryk, de var i gang med at skabe. Denne bevidsthed skabte en form for usikkerhed og akkavethed. Og modarbejdede på en måde mit ønske om den naturlige bevægelse og den autonome krop.

Spørgsmål opstod: Var akkavetheden et vilkår? Hvad er den naturlige bevægelse? Og hvordan kunne jeg som grafiker dele min intention med danseren, uden af diktere, men give rum for kreativitet og autonomi?

Under hele forsøget oplevede jeg en ambivalens mellem målet at forfølge de billeder, jeg havde i mit hoved som udgangspunkt, og så at slippe dem og give plads for eksperimentet.

Kommunikation og refleksion

Under forsøget havde vi en kontinuerlig dialog omkring hvilken retning jeg som grafiker ønskede og hvordan danseren kunne bevæge sig i den retning. Mere og mere blev det dog en fælles opgave gennem dialog at identificere de interessante dele af hvert aftryk og forfølge dem.

Efter første forsøg med Mireia, brugte jeg videooptagelser og fotos til at reflektere over hvilken retning, jeg ønskede at gå i med Tora. Jeg beskrev nye retningslinjer, som jeg delte med Tora og som vi lod vores arbejde tage sit udgangspunkt i.

Konklusion

Min hypotese var, at de opstående individuelle kompositioner sammen ville skabe et grafisk udtryk, hvori bevægelse og krop genkendes. Dette blev til dels bekræftet. Dog så vi kompositioner, som strittede i flere retninger, end jeg havde antaget. Og i nogle var kroppen og bevægelsen mere skjult.

Som vi kiggede på flere og flere aftryk, opdagede vi, at det der fangede vores interesse, var de steder, hvor vi både genkendte og undrede os. Det kunne være steder, hvor en genkendelig form gled over i noget ikke-

genkendeligt. Eller en genkendelig struktur, f.eks. hudfolder, var at spore i en form, vi ikke kunne placere. Selvom vi netop havde været vidner til de bevægelser, der skabte aftrykket, var det ofte alligevel svært for os at føre aftrykket tilbage til bevægelsen. Mange af kroppens forventligt genkendelige former dukkede op her og der for så at forvandle sig til noget ikke-genkendeligt.

Jeg havde nok forventet både det genkendelige og det ikke-genkendelige. Men at det interessante lå i rummet mellem de to, var en ny opdagelse.

Vi oplevede at blive berørt af aftrykkene. Der var en stor sårbarhed i at arbejde med den nøgne krops aftryk, hvor intet bliver censureret bort og man til en vis grad mister kontrollen over, hvad der kommer med i aftrykket, da det er usynligt i det øjeblik, man laver det. Samtidig skaber aftrykket en distance, så det ikke virker udleverende, og vi fornemmede en særlig omsorg for kroppen i det særegne visuelle udtryk, der opstod. På den måde oplevede vi at trykkene på én gang var ærlige og respektfulde i den måde, de portrætterede kroppen på.

En anden opdagelse vi gjorde - til dels under men særligt efter arbejdet, når vi så på videooptagelserne - var det interessante i selve processen. Som udgangspunkt havde fokus ligget på de færdige aftryk, men når vi var i gang, trådte alle processens dele frem som en nærmest magisk rejse: Den nøgne dansers sirlige bevægelse hen over papiret, hvor aftrykket endnu er skjult. Pulverets bevægelse ned over papiret i en rysten, der fremkalder en monoton papirs-torden-lyd. Aftrykkets langsomme tilsynekomst.

Efter forsøget

På baggrund af bl.a. opdagelsen af processens magi, er ideen til en performance efterfølgende opstået hos Mireia og Tora. Vi har alle haft en lyst til at uddybe forsøget og arbejde hen mod en udstilling og performance. Udover at give mere plads for eksperimentet og det ikke-styrede i forsøget, ønsker vi at undersøge samspillet mellem vores intention og det visuelle udtryk. Vores erfaring ud fra feedback og evaluering på bl.a. Forsøgsstationen er, at både aftryk og proces i deres udtryk har en kvalitet som taler til beskueren. En kvalitet, som handler om noget essentielt ved at være menneske. Vi fornemmer at aftrykket bliver en åbning ind til noget alment og dog stærkt personligt omkring eksistens, det hele menneske. Så vi spørger videre: Hvad er det der taler i disse print af krop i bevægelse? Hvad er det vi forsøger at fremkalde? Hvornår sker der et sammenfald mellem vores intention og det æstetiske udtryk? Vi vil gerne kunne artikulere bestræbelsen præcist, for at kvalificere vores valg af æstetiske strategier og metoder.

Endelig er der en Kunsthistorisk relation, som vi ønsker at undersøge: Projektet lægger sig op af bl.a. den franske kunstner Yves Kleins arbejde med serien "Antropometries" fra 1960, hvor publikum overværede tilblivelsen af en række monocrome billeder skabt med maling og kvinder som "levende pensler". Nogle aspekter lægger sig op ad Kleins arbejde, og andre aspekter tager et andet afsæt. Hvordan forholder vi os til det kunsthistoriske afsæt? Er der tale om videreførelse, nytænkning eller "détournement"?

Nogle af de ord, vi efterfølgende har sat på vores forventninger til udstilling og performance lyder "... Denne personlige kropslige signatur bliver et spejl for beskueren og der opstår et rum for undren og fantasi; Noget kropsligt genkendes, men formerne er forvrænget og forvandlet af bevægelsen. Her kan beskueren gå på opdagelse i et på én gang velkendt og fremmed landskab, hvor man aner sit eget spejlbillede, men også konturerne af noget universelt i en almen fortælling."

